

אדוה קרא ואזאנא
כותבת על אחיה סמ"ר אמיר קרא ז"ל

לפני 22 שנים התחבקתי בפעם האחרונה עם אמיר.
לפני 22 שנים ראיתי אותו בפעם האחרונה מחייך, ממש כמו פה בתמונה.
ואמיר, הוא היה בן 20 וחצי כשנפל. הוא לא הגיע לגיל 21 או 22.
הגיל שלו נעצר, לא כמו מניין השנים לנפילתו.
יותר שנים איננו מישנו.
כשהייתי בת 16.5 וסיפרו לי שאמיר נפל בקרב בלבנון לא האמנתי.
לא האמנתי כשהוא נשאר בצבא ואני השתחררתי,
לא האמנתי שעברתי את גיל 20 וחצי והוא נשאר באותו מקום,
לא מאמינה שהוא יותר שנים איננו מישנו.
תעצמו לרגע את העיניים, ותנסו לדמיין –
הוא עומד מולכם, גבוה, מסתיר בדיוק את השמש, למרות שהוא רזה מאוד,
חובש משקפיים עם מסגרת דקה, ומעליהם, סימן ההיכר – גבות מחוברות
ועבות.
סביר להניח שגם מחייך, חיוך נבון.
אם הוא בדיוק רעב אז תדמיין אותו במטבח, דלת המקרר פתוחה, אוחז
פיתה בידו ומורח חומוס. אוכל בעמידה, המקרר עדיין פתוח; למקרה שירצה
משהו נוסף לאכול.
ואם זו יום ההולדת שלו אז אין סיכוי שאמיר יפספס הזדמנות לעוגת
ביסקוויטים שהוא כל כך אוהב, או עוגת גבינה אפויה שאימא אפתה במיוחד
עבורו; ממש כמו זו שנאפתה ביום ההולדת האחרון שלו, יום הולדת 20. ואם
עכשיו סופשבוע, והוא יצא הביתה מהצבא, אז סביר להניח שלא תצליחו
לדמיין אותו בבית. תיסעו בדמיונכם, באוטו של אבא, לכל מקום ברחבי
הארץ – אילת, קריית שמונה, ירושלים, כנרת, המכתש הגדול או נחל שניר;
ואם במקרה לא יצאו לטיול, אז הוא אצל אחד מחבריו – עמית, איתי או רן.
ועכשיו, תנסו לדמיין את החיבוק המיוחד של אמיר, חיבוק עוטף, חזק ומלא
בחום, שמלווה במבט החודר ובחיוך נבון, כמו אומר "כמה הם יכולים לשמוע
עליי...".
יותר שנים איננו מישנו.
בשנים אלו בחרנו בחיים, בחרנו להתמודד ולהרים את הראש מתוך הכאב
והקושי, בחרנו לבכות ולחייך, לזכור ולהזכיר את אמיר והחיים איתו
ולצידו.
עכשיו גם אתם תוכלו לספר קצת על אמיר, או על אחד החללים האחרים;
וכך במקום להיות חללים הם יהיו נוכחים.
לעד.